

Ací s'han trepitjat els drets de la ciutadania, i cal esclarir-ho, perquè demà et pot passar a tu. Els pocavergonyes no et diuen que ho són: t'enganyen, dissimulen i fan veure que són bones persones. Sempre has de tenir les antenes connectades per saber si fan malifetes, això sí.”

Una persona que va trobar-se amb *Alvarito* Pérez repetidament i que tem per les dues parts del sumari encara secretes, reconeix ara que *el Bigotes* és “un personatge peculiar”. “Ben peculiar, sens dubte, però si haguérem sabut res d'allò que feia d'amagat, de seguida l'hauríem fet fora. Va enganyar tothom que va poder enganyar. Ara bé, el percentatge de contractes que la Generalitat va signar amb Orange Market és ridícul”, afegeix. Sobre els regals que la trama corrupta va repartir a tort i a dret entre els membres del PP, aquesta font dóna la raó a Rita Barberà, i assenyala que es tracta d'una “qüestió personal”. “No hi ha cap llei que determine la quantitat del regal a partir del qual comets un delictes. És hipòcrita de pensar, en tot cas, que et vendràs per un mocador o un vestit.”

Regals a banda, aquells segments del PP que el darrer lustre s'han sentit clarament “marginats” per Francisco Camps esperen que el canvi a l'estructura del partit i a la direcció del grup parlamentari implique més democratització interna i la fi de l'“assetjament caïnita” al zaplanisme. Depèn de com ho miren, tenen motius per a l'optimisme, i no sols perquè Camps es trobe collat i necessita que no se li esvalote més el galliner. Si al comitè de l'octubre cità Ghandi, al debat de política general del setembre evocà Churchill i la Segona Guerra Mundial: “O Alemanya guanya la seua petita illa, o perd la guerra.”

A *El pont sobre el riu Kwai*, film basat en la mateixa contesa bèl·lica, uns presoners britànics en poder dels japonesos construeixen un pont a Tailàndia. Des del silenci, atemorits per les ordres de Camps i Rajoy –que ja han avisat que ells signen les llistes electorals–, els sectors descontents del PP valencià esperen que els canvis siguen el pont que salve el distanciament que els separa.

És l'única via, diuen, perquè no s'excusesquen verbalment i això amence la seua continuïtat al PP.

Víctor Maceda

EL TEMPS

Rafael Blasco, conseller i portaveu del PP a les Corts, a l'època en què militava al PSPV-PSOE.

Tota una vida amb guardaespalles

Primer fou responsable del FRAP, després conseller del PSPV-PSOE i avui és l'home fort del PP valencià, només darrere de Camps. Tots els presidents de la Generalitat Valenciana han comptat amb ell a l'executiu, i ha seguit de ben a prop els dos casos de presumpta corrupció política més importants de la democràcia autòctona. Això, i molt més, és Rafael Blasco.

La línia de tren que naix a l'estalinisme i té el final de trajecte al campisme és molt més llarga que no el Transsiberià. Calen anys per a completar la fita, que en realitat tan sols és a l'abast d'algú molt avesat als canvis bruscs de temperatura i a fer tot de renúncies, en pro d'arribar a la meta. No resulta gens còmode, el canvi constant de seient enmig del recorregut.

Rafael Blasco Castany, nascut a Alzira (Ribera Alta) l'any 1945, és l'home ideal per a redactar-ne una guia. Fa vora mig segle que dedica cos i ànima a trepitjar cada pam del trajecte, s'hi aplica al màxim. No hi ha un pam de terreny que no hagi explorat primmiradament, com tampoc no ha fet marxa enrere. Avui, orgullós de ser el primer i potser l'únic a la història que mai complirà la gesta, assaboreix l'èxtasi que l'esperava a l'estació final: Camps, el rei que governa aquesta terra remota, l'ha investit potentat. Rafael Blasco Castany és, alhora, portaveu del PP a les Corts valencianes i conseller de Solidaritat i Ciutadania. És, en definitiva, en qui Camps ha dipositat bona part del seu crèdit polític, molt malmenès d'ençà de la crisi Gürtel.

Blasco va decidir-se a emprendre aquest camí tan llarg els anys 60, quan estudiava dret i va sentir el rau-rau de la política. La seua afiliació al Sindicat Democràtic d'Estudiants va ser, de fet, una plataforma des de la qual fer el salt a la clandestinitat. Signant de la partida de naixement del maoista Moviment Comunista, aviat passa a militar al Partit Comunista d'Espanya (marxista-leninista), on forma part del comitè central. En copsar la poca radicalitat dels de la falç i el martell, Blasco anima l'escissió del FRAP (Front Revolucionari Antifeixista i Patriòtic), grup armat d'ideologia estalinista en què igualment destaca a la cúpula dirigent. No era estrany que duguera pistola, tot i que, essent perseguit, també solia anar acompanyat d'escorta. Unes precaucions que, siga com siga, no van evitar que el detingueren i l'empresonaren a Barcelona. Exiliat a París el 1976, va abandonar definitivament la vida professional, malgrat que havia obtingut el número 1 en les proves d'accés al cos espanyol d'interventors i dipositaris, cosa que l'havia dut a treballar a Madrid, Alacant i Barcelona, per aquest ordre.

A l'exili parisenc va tenir notícia de la

Referendum constitucional
Los partidos parlamentarios comenzaron sus intervenciones en RTVE
Madrid, 22. (Reunión de prensa)

MIERCOLES, 2 JUNIO DE 1976
DETENCION DE SUPUESTOS MIEMBROS DEL F.R.A.P.
Nota de la Jefatura Superior de Policía
El Gabinete de Prensa de la Jefatura Superior de Policía facilita el siguiente comunicado:

NOVIEMBRE DE 1978
Detenidos 24 miembros de Convención Republicana
Proyectan crear un Tribunal Internacional de Crímenes Franquistas
Madrid, 28. — Veinticuatro miembros de Convención Republicana y de la Junta promotora del Tribunal Civil Internacional de Crímenes Franquistas han sido detenidos esta mañana cuando permanecían reunidos en el Hotel Convelon.

Tres notícies aparegudes a La Vanguardia durant els anys 70. Rafael Blasco hi apareix com a alt dirigent del Front Revolucionari Antifeixista i Patriota (FRAP) i del Moviment Comunista.

detenció de la seua primera esposa, que havien retingut a la Vall d'Uixó (Plana Baixa) amb documentació del FRAP. Va agafar paper i bolígraf i va escriure una carta a l'advocat Josep Lluís Albiñana, que aquest encara conserva. Blasco li pregava que visitara la dona i la defensara al judici corresponent. Ja a la presó, el lletrat quedà impressionat: la jove tenia els mugrons cremats amb cigarretes i, en veure'l, se li va abraçar alhora que plojava profundament. Uns guàrdies civils vigilaven l'escena de ben a prop.

Conscient de tot plegat, Blasco va agrair a Albiñana les atencions ofertes en una nova carta, però alhora va criticar la seua "traïció a la causa obrera". El motiu, la militància del destinatari al PSPV-PSOE, un partit que aleshores Blasco considerava tímid, per "socialdemocrata". Albiñana acabà presidint el primer Consell Preautonòmic del País Valencià, entre l'abril del 1978 i el desembre del 1979.

Alleujat per la mort de Francisco Franco però encara força extremista, Rafael Blasco promou i presideix a l'àmbit estatal la Convenció Republicana dels Pobles d'Espanya. Més tard, ja retornat a Alzira, reuneix una colla de companys que havia conegut al PCE (m-l) i al FRAP i els convenç perquè integren La Chispa, traducció al castellà d'Iskra, el diari de referència del Partit Comunista

de la Unió Soviètica (PCUS). A la Ribera Alta també impulsa el naixement de Comissions Obreres, sindicat que convocà una vaga a la comarca, la primera de la represa democràtica. El pas següent ja fou l'assumpció dels postulats socialdemòcrates del PSPV-PSOE que fins aleshores tant havia anatematitzat.

L'impacte Consuelo. Introduït als cercles del socialisme valencià, Blasco freqüentava la casa dels Ciscar, nissaga burgesa de Picanya (Horta). Ciprià —pràcticament coetani seu— n'és l'alcalde i el més despert de la família. Blasco hi comparteix l'ideari polític, però sobretot queda colpit per la presència de Consuelo, la seua germana. Des d'aquell moment, amb Ciprià Ciscar conforma parella política al si del PSPV i amb Consuelo Ciscar —que quedà vídua poc després—, s'hi acabà casant. Blasco tramitava aleshores el seu divorci matrimonial. No sols visqué una mutació ideològica, doncs.

El PSPV-PSOE de l'inici dels anys 80 era un partit amb ben pocs caps i menys mitjans, i Blasco veu clar que hi farà carrera ràpidament. L'ull electoral no li fallà mai, i ja tenia coll avall la majoria de Joan Lerma el 1983. El del Cabanyal, que havia forçat Albiñana a dimitir, esdevingué el primer president valencià votat a les urnes. I Consuelo Ciscar, la seua

secretària particular.

Al seu primer gabinet, Lerma nomena Blasco conseller. Hi confia molt, i és per això que el situa a la cartera de Presidència, amb un pes polític evident. Tot estava per fer, per bé que tot ja no semblava possible. I dins aquest possibilisme, Blasco despunta com a polític laboriós, molt feiner. A la seua àrea de govern s'aproven lleis molt rellevants: la del govern valencià, sense anar més lluny, o la de la funció pública, o la del consell assessor de Ràdio Televisió Espanyola, o la de creació de Ràdio Televisió Valenciana (RTVV)... "Televisió Valenciana ha d'acabar tenint una programació totalment en valencià", va afirmar a aquest setmanari l'any 1984. Ahora, Blasco trobava "molt convenient que els valencians puguem veure TV3", un objectiu a què va contribuir més enllà de les paraules, fins al punt que es va materialitzar.

Blasco no sols aprovava una llei per

socialisme valencià. Fan molta brega, però es queden a les portes de la victòria. I Lerma n'ha pres nota.

El cap del Consell i Blasco mai no tingueren una relació afectuosa, però el subordinat en cap moment no malparlà públicament del president. Prevalia el respecte mutu, simplement. Treballaven junts i hi havia una reciprocitat d'interessos, res a veure amb la corda tibada que unia Lerma i Ciscar.

De tota manera, l'estiu del 1985 Lerma reestructura el gabinet. Desplaça Blasco de Presidència i li encarrega Obres Públiques, Transport i Urbanisme, la COPUT, una conselleria amb un pressupost sucós en què pot ben lluir-se. I ho fa, tot endegant el pla de carreteres, el metro de València i la llei de parcs naturals, que en protegeix una dotzena. S'hi està fins el desembre del 1989, després d'haver renovat el càrrec en passar els comicis d'aquell any. Un afer tèrbol de què acabà exculpat, l'anomenat *cas Blasco*, deturà

ra avui crida l'atenció, amb un pentinat psíquedèlic marca de la casa i gairebé més famós que l'Institut Valencià d'Art Modern (IVAM), que dirigeix. Les males llengües no han deixat d'establir comparances entre ella i Carme Alborch, una dona no pas menys impressionant i que també fou la màxima responsable del museu més emblemàtic dels socialistes.

Mort i resurrecció. Consuelo Ciscar, sabedora de tots els secrets de Presidència, alerta Blasco que Lerma ha parlat telefònicament amb el fiscal en cap del Tribunal Superior de Justícia valencià (TSJCV), Enrique Beltrán, que s'havia querellat contra el responsable de la COPUT i cinc persones més per presumptes delictes comesos amb l'alienació d'uns terrenys de Paterna (Horta) destinats a activitats terciàries.

El fiscal intuïa que Blasco havia mitjançat per afavorir l'empresari francès

hora, sinó que exercia de portaveu del Consell. Tenia una projecció notable.

El punt d'inflexió. L'abril del 1985, amb un País Valencià governat gairebé íntegrament pel PSPV-PSOE, el congrés de la formació celebrat a Alacant marca un punt d'inflexió en la relació de Blasco amb Lerma. Ciprià Ciscar el persuadeix de les moltes opcions que té de guanyar el conclave i esdevenir nou secretari general, i Blasco s'hi apunta. Potser negligint la importància de Lerma, que no era un líder de masses ni un referent indiscutit al si del partit, però que cada dia estampava la signatura al *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*, Ciscar i Blasco s'embarquen en una batalla que esdevindrà l'inici de tots els mals del

aquella cursa que semblava sense final.

Tanmateix, el seu únic horitzó era la vida política. Amb Consuelo Ciscar –licenciada en empresarials, galerista d'art i antiquària– tingué un fill, Rafael Blasco Ciscar, que avui és artista i exposa sota l'acrònim Rablaci. Tot i que sempre ha sentit molta devoció pel sexe femení, Blasco pare se sent molt lligat a la seua segona esposa, que a més encaixa molt més bé que no ell al PP, on també ha acabat. Consuelito, el seu malnom, mai no ha passat desaperebuda. Si de cas, durant la clandestinitat, època en què va limitar-se a preparar els entrepans i a posar benzina al cotxe, quan calia organitzar algun acte. Al franquisme tardà, Consuelo Ciscar enlairava –i de quina manera– els ànims dels paletes, quan passava per davant d'alguna obra. Enca-

Jacques Lacroix, que aspirava a apoderar-se del polígon en qüestió. L'altre pretendent era la Unió General de Treballadors (UGT), que hi volia edificar habitatges socials i que era l'oferta que Lerma més s'estimava. Van brollar rumors segons els quals Blasco s'havia lucrut amb 3.000 milions de pessetes en concepte de comissions per irregularitats urbanístiques, i fins i tot va dir-se que el narcotraficant Ricardo Portabales havia lliurat un maletí ple de bitllets al conseller, que també n'havia rebut un altre al seu xalet de la pedania d'Aigües Vives (Alzira, Ribera Alta), en aquest cas procedent de Lacroix.

Com en el *cas Gürtel*, la premsa va publicar les converses interceptades, encara que no evidenciaven cap tracte de favor de part del conseller. Al final, van

ser anul·lades com a prova, perquè no havien comptat amb el vist-i-plau del jutge del TSJCV. El cas *Blasco* féu seure el conseller a la banqueta dels acusats, però va resultar absolt.

Va prendre forma la intuïció que tot plegat responia a una estratègia de Lerma per a fer fora Blasco del PSPV-PSOE. Contra allò que sempre s'ha comentat, però, no és expulsat de la formació del puny i la rosa, sinó que a mitjan 1993 en demana la baixa voluntària. Ja havia estat considerat innocent pel jutge, que arxivà el cas el 1991.

El període de descompressió que necessitava Blasco després d'aquest procés va viure'l a la seua comarca. A Algemesí tornà a conrear –momentàniament– la responsabilitat professional de dipositar de fons. La política, però, li feia toc-toc al cap cada minut, i va decidir de redreçar el rumb.

vots necessaris per a accedir a l'hemicycle de les Corts. Unió Valenciana [10,4%] ja ho havia aconseguit en solitari el 1991, sense necessitat de cap pacte multipartit ni de cap renúncia simbòlica, i el 1995 ho tornà a fer [7,1%], tot reproduint a la Generalitat l'entesa ja provada amb el PP a l'Ajuntament de València.

La jugada que anhelava Blasco era de nota. Volia implicar la Unitat del Poble Valencià –avui, Bloc– i Unió Valenciana, partits que redactaven sengles estatuts amb ortografies diferents. Però no sols això. També va adreçar-se al Centre Democràtic i Social (CDS), que en aquell moment pensava més com pagar-se el soterrar que no en experiments que li permeteren de vegetar més temps. Un dels pocs que hi va deixar anar una mica d'entusiasme fou José María Chiquillo, aleshores a Unió Valenciana i avui, com Blasco, al PP.

La nonada Convergència Valenciana

de amb les sigles del PSPV. Una moció de censura del seu partit va enviar-lo a l'oposició el gener del 1993, cosa que va causar enrenou.

El PSI en fou una conseqüència, i l'odi als socialistes, una altra. Temps a venir, el PSPV evità que Francisco Blasco fora alcalde en votar el candidat del PP, Pedro Grande. Avui, la capital de la Ribera Alta, antic feu indissoluble del socialisme, que hi tenia el principal graner del País Valencià, s'ha convertit en una plaça comodíssima per al PP, que es mou en percentatges propers al 60% de vot. Val a dir que Jordi Blasco, el més petit de la nissaga, també va acabar desencantat amb el PSPV, tot i que havia estat diputat al Congrés sota aquesta marca. El germà Rafael ho deixà ben clar en aquest mateix setmanari: “Lerma m'ha *matxacat*”, alhora que avisava que “no em costarà gens refer-me, no és la primera vegada que comence de zero en política, no em

4

5

6

Toca nacionalisme. Vicente González Lizondo ja era tinent d'alcalde de València –el 1991 havia sumat els vuit regidors d'Unió Valenciana als nou del PP per investir Rita Barberà alcaldessa del cap i casal– quan Rafael Blasco –*toc-toc*– va picar a la seua porta. Havia pensat de crear Convergència Valenciana, i fins i tot havia presentat el projecte solemnement a l'Ateneu Mercantil. El reptre era que la marca que havia patentat aixoplugara tot l'espectre nacionalista i centrista del país. Poca broma. Era la tardor del 1993, i Blasco, a 48 anys, proclama que “el nacionalisme, al País Valencià, està del tot atomitzat, malgrat ser un espai polític on queden moltes coses per fer des d'un punt de vista progressista”.

Blasco proposa d'unir esforços perquè, conjuntament, superen el 5% dels

1. Rafael Blasco i la seua filla, durant un partit de Copa d'Europa a Mestalla, entre el Reial Madrid i el Porto. 2. En una desfilada de models, ja com a conseller socialista. 3. Amb la seua esposa, Consuelo Ciscar, secretària personal de Joan Lerma, que el col·locà a l'executiu. 4. A la trona del cinquè congrés del PSPV-PSOE, amb un retrat de Pablo Iglesias al darrere. 6. En un acte públic, saludant el periodista Ferran Belda al costat de Joan Fuster. 6. Al carrer, els anys 80.

és l'únic moviment frustrat a la trajectòria política de Blasco. Volia fer una CiU a la valenciana, un espai que assegurava –i encara ara assegura– que podria superar el 10% dels vots, però mai no s'ha felicitat prou per l'avortament prematur d'aquella idea. Fins i tot hi havia volgut involucrar els seus germans, que també havien militat al PSPV-PSOE i que havien consolidat a Alzira una formació, el Partit Socialista Independent (PSI), que competia amb els socialistes pel mateix espai. Francisco Blasco, germà gran de Rafael i polític experimentat –va presidir la Diputació de València–, n'era l'alcal-

costarà molt resituar-me”.

Expectativa de destinació. En aquest estadi va quedar Blasco després de l'intent fallit de Convergència Valenciana. Però tenia raó. No li costaria gens de refer-se, no era la primera vegada que començava de zero en política i no tindria problema a resituar-se. Si havia festejat amb el blaverisme secessionista i amb una Unitat del Poble Valencià encara d'esquerres, per què no mesurar les seues possibilitats al “centre reformista” que patrocinava José María Aznar i que tenia Eduardo Zaplana com a jove refe-

rència al País Valencià? Amb una corrupció galopant i un PSOE valencià dividit, era clar que el PP tenia a un pas el poder a Madrid i a València.

Blasco prepara la tesi doctoral quan a casa reben una trucada de Zaplana. Vol parlar amb Consuelo, diu, i ella queda amb ell perquè María Consuelo Reyna, directora del diari *Las Provincias*, avalista de Zaplana a València i atiadora de l'anticatalanisme més ferotge, li la recomanà com a persona relacionada amb la cultura. Zaplana ràpidament sintonitza amb Ciscar, a qui encarrega la redacció de la part referida als museus del programa electoral del PP del 1995. La presentació de l'apartat en qüestió, farcida de pompa, té lloc als jardins de Montfort.

És el moment idoni. Ciscar fa veure a

Amb Zaplana, primer dirigeix el gabinet de planificació, estudis i avaluació, on s'enduu alguns homes de confiança que tampoc no havien tingut mai contacte amb la dreta, com ara Josep Maria Felip, que actualment és secretari autonòmic a Solidaritat i Ciutadania. Aquest grup de gent s'encarregà d'ajudar a elaborar el discurs del PP a partir de l'anàlisi mil·limètric de la societat que governen. El 1997, Blasco és ascendit i ocupa la sots-secretaria de planificació i relacions externes, la darrera fase de rotatge abans de retornar al Consell.

Tres presidents, una dècada. Si el 1993 s'havia fet passar per nacionalista moderat quan realment mai no ho havia estat, el 1999 va tenir menys inconveni-

moviments socials, fins al punt que sol encertar de ple els resultats electorals.

Després de no completar el primer any a Ocupació, Zaplana el destina a Benestar Social, responsabilitat més agradosa en què treballa tres anys –l'últim sota les ordres de José Luis Olivas, president a temps parcial abans no arribe la segona majoria absoluta conservadora, en aquest cas, el 2003, amb el segell de Francisco Camps. Blasco ha estat conseller amb els quatre presidents valencians.

El nou cap del Consell el situa a Territori i Habitatge, macroconselleria on Blasco no té manies a parir amb els constructors unes empreses mixtes que ara com ara són als tribunals, per poca transparència. És l'època del *boom* immobiliari, que agafa una embranzida es-

Zaplana que el seu marit Rafael també podria ajudar-lo en la missió de desterrar Lerma de Palau, i Zaplana el cita de seguida. N'ix ben content, i Blasco perd la virginitat amb els populars amb una aportació sobre com haurien de gestionar-se les administracions públiques valencianes amb un govern del PP. El 1995, PP i Unió Valenciana sumen majoria absoluta, i poc després Blasco entra a treballar a Presidència –quins records!–, ara sota les ordres del de Cartagena. De la nova formada d'estadants de palau, és Blasco qui millor coneix cada estança, sense dubte. Podria fer-los una visita guiada amb tot de detalls, a tots ells, i no sols de caire arquitectònic... En sap tant, de l'antic règim! El PP, formació de què Blasco no tindrà carnet de militant fins el 2004, acaba de fitxar el millor coneixedor de les interioritats del rival. Sobretot, dels punts febles.

ents encara a l'hora d'acceptar la cartera d'Ocupació que Zaplana li va posar damunt la taula. El cap del Consell hi creia i molt, sobretot perquè, aquell mateix any, Blasco li havia traçat les línies mestres de la ponència que el president valencià va presentar al congrés estatal del PP, titulada "La España de las oportunidades", gràcies a la qual va passar a ser considerat un autèntic líder autonòmic. La victòria amb majoria absoluta de la primavera també li concedia més marge de maniobra.

Zaplana s'enamora políticament de Blasco perquè immediatament s'adona que és el seu *alter ego*, l'única persona –conjuntament amb José Joaquín Ripoll, vice-president del govern valencià– capaç de teixir un discurs encomanadís i d'administrar com cal els silencis i les intervencions. De fet, Blasco no és gran orador, però llegeix a la perfecció els

pecial al País Valencià, on s'aproven tot de projectes d'actuació urbanística (PAI) sota l'empara d'una legislació molt permissiva que els populars no esmenaran fins que el flux de diners no s'ature una mica. És aquest flux que indueix Blasco a suggerir la inutilitat del Compromís, pacte pentapartit a l'esquerra del PS-PV-PSOE que vol desterrar el PP i que origina just l'efecte contrari. El PP, amb Camps, ateny percentatges estratosfèrics de vot, més enllà del 53%. Quan la gent té diners a la butxaca, rumia Blasco, de-fuig les aventures. Ex-FRAP *dixit*.

El maig del 2006 Camps encomana a Blasco la conselleria de Sanitat –hi fomentà la construcció d'hospitals públics amb gestió privada– i, un any més tard, la d'Immigració i Ciutadania, rebatejada la setmana passada Solidaritat i Ciutadania per tal d'incloure-hi competències que fins ara no li eren pròpies i

que assumeix segons la nova responsabilitat de portaveu popular a les Corts, una figura que l'obliga a desdoblarse –com més política i menys família, millor– i que el resitua a l'hemicicle: ara se'ra darrere mateix de Camps, com si es tractara de la seua consciència.

De zaplanista a campista. Pragmàtic com és, Blasco no va tenir problema a canviar de cavall enmig de la batalla campal entre zaplanistes i campistes. Va enfilar-se d'un bot al campisme només de veure clar que el zaplanisme quedaria en minoria i que Mariano Rajoy no volia bicefàlies al PP valencià. Per això va proclamar a *El País* que el president de la Generalitat havia de ser-ho també del partit, teoria diametralment oposada a la

PP que no al PSPV-PSOE. “Per a mi, que vinc d'una esquerra sectària i dogmàtica, ha estat una sorpresa molt grata comprovar el grau de llibertat d'expressió, de treball i de respecte que hi ha al PP”, ha dit. Cau bé al si del PP, però no té una relació excel·lent amb cap dels consellers. Més aviat es tracta d'una persona freda, que no malbarata cap judici de valor. La loquacitat la reserva per als amics.

En canvi, i no sols amb motiu de la creació de RTVV, ha estat molt llest a l'hora d'entendre la importància de l'opinió publicada i ha estat cordialitat amb els mitjans de comunicació. Tot i el seu caràcter, generalment cau simpàtic. Abans era usual veure'l amb periodistes, que convidava a dinar i mirava de seduir. Amant dels cops d'efecte, també ha incorporat la basca Gotzone Mora al segon

gerent de l'Hospital General, una persona molt preparada i amb futur, també es manté fidel al PSI –molt afeblit i fora del govern d'Alzira– i no s'afilia al PSOE, on podria tenir més recorregut.

Blasco no és del València CF, però assisteix amb Consuelo Ciscar a cada partit que hi ha a Mestalla. De més jove era del Barça, però ara no en vol ni sentir parlar. Entén la llotja de l'estadi com un centre de poder, i va arribar a implicar-se en la frustrada compra del club per part de Dalport, una societat inversora sud-americana que va acabar sent un bluf. El van enregistrar conversant amb el seu cap, Víctor Vicente Bravo, i Blasco reconeixia la “crisi de govern” del seu executiu pels vestits que Orange Market havia regalat a Camps.

Més enllà del futbol, no té cap *hobby*.

4

5

de Zaplana, que volia empenyar Ripoll a la presidència del partit.

Malgrat que avui no manté relació amb Zaplana –si el veiera, l'abraçaria cínicament, però–, Blasco el valora molt més que no a Camps, perquè el considera molt més bon polític. En realitat, Camps va arraconar-lo a Immigració i per culpa de *Gürtel* –al juny ja va coordinar la campanya de les eleccions europees–, s'hi aferra com un clau roent. Camps sap el *savoir faire* de Blasco, però aquest el menysa de la intimitat. Blasco troba que Camps és un ninot, però és el ninot que mana, i no té inconvenient a malparlar dels companys de govern en cercles reduïts, sobretot si són progressistes. Aleshores emergeix el Blasco *progre*, que encara es considera d'esquerres i que, amb bon humor, es plany perquè “aquests, no entenen res de res!”

Amb tot, sempre s'ha sentit més bé al

1. Amb el seu germà Francisco, que fou alcalde d'Alzira i president de la Diputació de València. 2. Al judici del cas Blasco, de què fou absolt, per bé que significà la fi de la trajectòria al PSPV-PSOE. 3. El 1995 es posa en contacte amb el PP d'Eduardo Zaplana, un flirteig que madurà i fructificà, fins al punt que es convertí al campisme. 4. Al costat de Juan Cotino, a missa. 5. A l'escó de conseller, davant el portaveu socialista, Àngel Luna, amb qui coincidí al primer Consell de Lerma.

graó de la seua conselleria. L'havia coneguda a Madrid, on en ocasions acudeix a la fundació FAES, presidida per Aznar. Hi ha pronunciat conferències.

Fuet incansable del PSPV-PSOE, hi veu un partit decrepít. No en coneix la nova classe dirigent, però està convençut que ni *Gürtel* ni la crisi no faran perdre vots al PP. Ans al contrari, pensa. L'única vegada que ha temut per la continuïtat del PP al poder, l'hivern del 2007, va promoure la creació del Partit Socialdemòcrata (PSD), formació resultant de la unió de molts partits independents. La seua ombra hi era al darrere, començant pel PSI alzireny, que s'hi va afegir de seguida. El seu nebot, fill de Francisco i

Compra molts llibres, però en llegeix ben pocs. Si de cas, la contracoberta. I, com diria la cançó, li agraden les dones i el bon vi, però no més de dues copes. Treballa molt, però dorm millor. I, per damunt de tot, mai no parla del passat: ni de la universitat, ni del FRAP... Del passat, Blasco només n'esmenta qüestions molt neutres: d'aquell viatge o d'aquell restaurant. Els amics amb qui va compartir compromís polític a la transició a la democràcia no volen saber-ne res, d'aquest Blasco que un bon dia eixí de l'estació de l'estalinisme i que avui viu refugiat al campisme.

Víctor Maceda